

Viure a l'ombra de la culpa

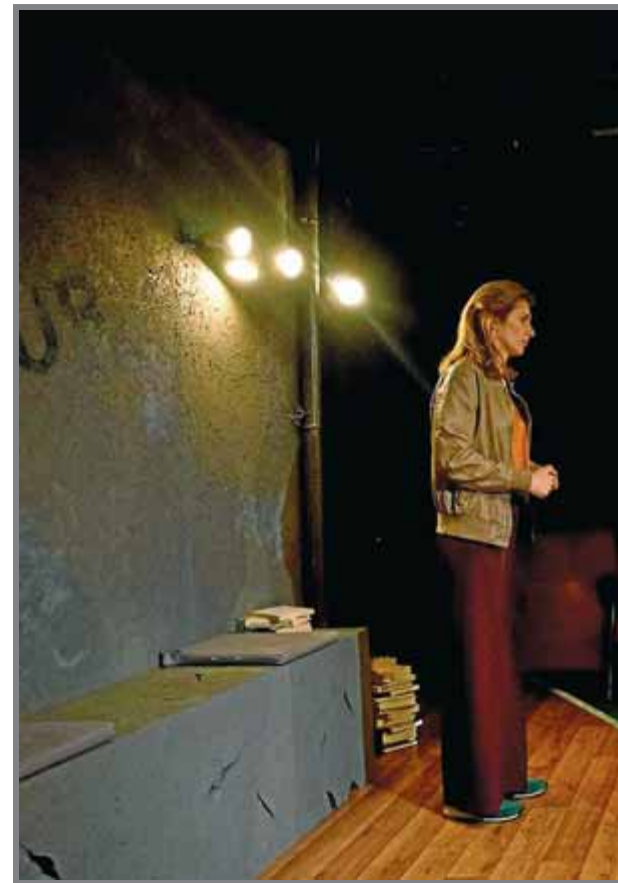
La Flyhard estrena 'Mata el teu alumne', de Carles Mallol, amb l'aval del premi Born de teatre

Un professor agafa una raqueta de tennis i mata el seu alumne. No hi ha lloc a l'ambigüitat en aquesta acció. És inapel·lable. El dramaturg i director Carles Mallol, però, ha volgut jugar amb la confusió perquè la culpabilitat d'una acció tan denunciada sigui controvertida. Aquest és el punt de partida de *Mata el teu alumne*, XXXVIII Premi Born de Teatre. La casualitat ha fet que el muntatge s'estreni coincidint amb *The Feliuettes* (la crítica, en la peça inferior) de Xavier Morató, el guanyador la tardor passada del XXIX Premi Born de Teatre per *Un peu gegant els aixafa a tots*.

Si Josep Maria Miró ja va plantejar el dilema moral a *El principi d'Arquimedes* (2012) sobre el possible abús del monitor de piscina a una indefensa criatura que rep una sobreprotecció per part dels pares, ara Carles Mallol planteja el dubte en un camp múltiple. Per una banda, té culpabilitat el professor per haver actuat amb violència; però també amb l'atenuant de patir els insults de l'alumne i que ha repetit l'actitud que ja havia llegit en una novel·la. Per això, la dona del professor es presenta a la porta de l'escriptor i li dona tota la

culpa del comportament del seu marit. L'obra, que interpreten Pepo Blasco, Maria Pau Pigem i Quim Àvila, s'ha estrenat aquesta setmana i aspira a mantenir les ocupacions elevadíssimes en l'íntima Sala Flyhard (premi de la Crítica a la Sala del 2014), fins a finals de juliol. De moment, s'han posat a la venda les entrades del mes de juny.

Tot i que la trama sembla inconfusible, Mallol planteja que dos actors doblin els seus personatges en dues ànimes mirall. Per una banda, Blasco és alhora el professor i l'escriptor egòlatra, pagat de si mateix, que no accepta cap culpabilitat. Per l'altra, Quim Àvila és el fill del mestre i també el fill de l'escriptor: l'un des de la veritat i l'altre des de la ficció patiran les conseqüències d'un crim. Pigem és l'única que no dobla personatge però, en canvi, aporta un nou pla al muntatge: el que ella voldria que passés. Així, la peça produeix un joc (amb un codi molt fàcil d'entendre per part dels espectadors) en què es barregen les tres narracions paral·leles: l'original del llibre, la realitat i el que voldria que hagués passat per part de la dona del professor. El thriller té un punt d'hilarant

per "l'obsessió de la dona a buscar un culpable" diferent del seu marit, segons Carles Mallol. Tanta insistència acaba caient en el ridícul, extrem que divertirà el públic, intueix l'autor.

Mallol (Figueres 1981) és dels joves dramaturgs que més han estrenat en l'apartat professional, possiblement gràcies a estar vinculat durant uns anys a la companyia La Soga. Des del 2006 amb *Espectres* és constant la seva presència a sales de petit format com ara la Sala Beckett (*Molta aigua*, 2007), Versus Teatre (*Segu-retat*, 2008) o el Tantarantana (*Stereo*, 2009). Al 2010 va intervenir com a dramaturg del T6 del TNC, amb *M de Mortal*. L'autor adverteix que aquesta és la prime-

CRÍTICA JORDI BORDES

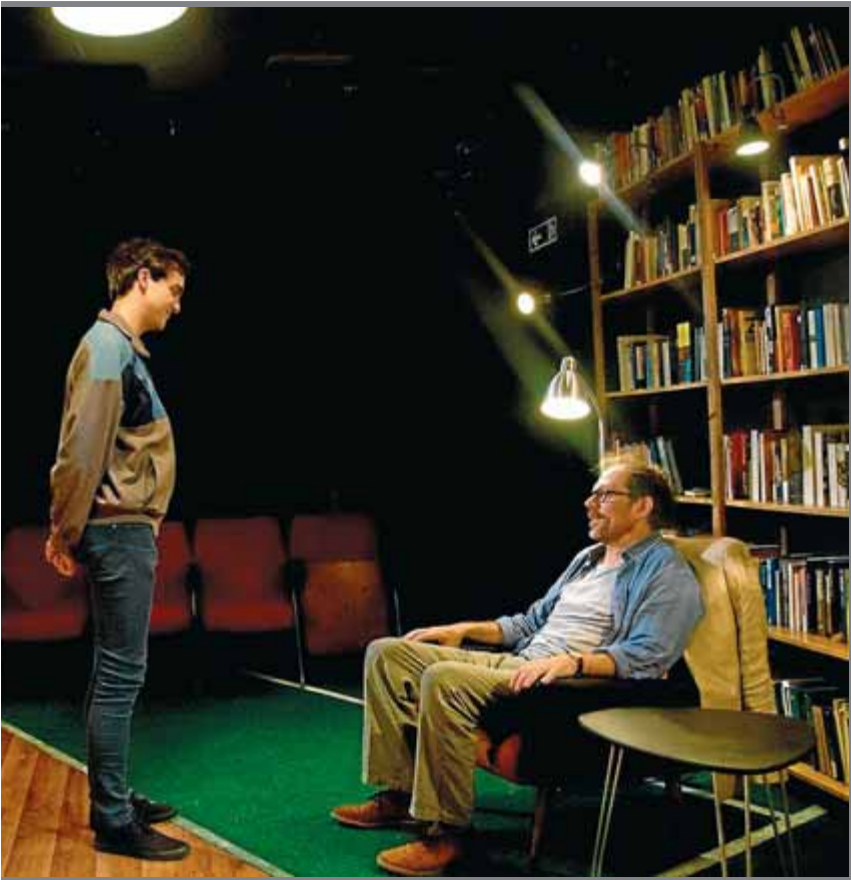
En tot calaix sempre hi ha un mitjó desaparellat. En l'armari de Núria Feliu segur que hi ha algunes muscleres que han perdut parella. També és el cas de *The Feliuettes*, un espectacle disbauxat interpretat per un trio i un pianista en què sempre la història i el gag dominen l'acció d'intriga i fantasia desbordant. I en què una parella va de tronc mentre que la tercera juga a fer d'antagònica excèntrica. Xavi Morató llueix en aquesta comèdia el seu gust per l'excess, fent bona la desmesura de la revista *El jueves*. Martí Torras assumeix una direcció més pensada en el surrealisme, en la trama rebuscada perquè

La musclera desaparellada

sí, que en una construcció psicològica de personatges. Aquest *The Feliuettes* té molt de Monty Python, perquè trenca contínuament el discurs per preguntar-se quanta estona fa que no toquen pilota. I són constants les trucades del dramaturg a escena tot advertint que les incoherències

són llicències còmiques que no és adequat qüestionar.

Núria Feliu és el far de l'espectacle: els tòpics que es coneixen d'ella i la seva musicalitat. Són valents en traslladar a la joventut del segle XXI aquella mirada desinhibida de Feliu en ple franquisme. Habitualment, en els espectacles que volen construir-se a partir d'un repertori d'un grup (com a *Els guapos són els rars*, Versus 2013), la trama queda molt encotillada. Aquí, en què tot col·lapsa alegrement, entra i surt la cançó lliurement. Potser el problema és que encara hi ha massa transicions llargues i l'hora i 20 minuts del

ra vegada en tota la seva trajectòria que ha afrontat el text sense la seguretat d'estrenar-lo, ni saber amb quins actors podria comptar. Això ha permès que estigui més pausades les raons dels personatges. Tot i això, durant els assajos, sí que ha millorat algunes rèpliques del text perquè segueix sent una "obra d'actors" i cal que els diàlegs flueixin molt bé. El fons de l'obra, que apunta la complexitat de ser professor en l'actualitat, planteja "l'absurditat de trobar culpables" en tot. Per això, Mallol pretén portar més enllà de l'escola aquesta situació de desequilibri emocional. Blasco repeteix de mestre (ja ho va ser en la versió teatral de *Bashir Lazar*), però la seva actitud és diametralment oposada. *

Ambigüitat Tres actors i cinc personatges, en un espectacle d'intriga a la sala Flyhard.
ROSER BLANCH

muntatge s'allarga ben bé 15 minuts més del compte. Mai és tard per atrevir-se a retallar algunes puntes del guió o bé per accelerar el ritme d'algunes escenes. Així, s'aconseguirà desbrossar una mica l'embolc dramaturgic i es donarà l'oportunitat de cantar aquesta adaptació del repertori de la Feliu. Perquè falta lluir la capacitat vocal del trio. Divinas, un referent evident, posen més èmfasi en la perfecció del cant. Les *The Feliuettes* poden alternar la broma amb la sorpresa d'un tema cantat a tres veus amb pulcritud. Per cert, a l'estrena Núria Feliu era la principal animadora; un privilegi per a ella i per a tots.

THE FELIUETTES
Xavi Morató

Direcció: Martí Torras
Arranjaments: Gerard Sesé
Intèrprets: Laia Alsina i Riera, Maria Cirici, Laura Pau i Gerard Sesé
Dia i lloc: Dimecres, 3 de juny (fins al 21) al Círcol Maldà

AGENDA D'AUTOR J.B.

Un exercici fresc i espontani

El trio d'artistes de *Big Bounce* són provocadores quan juguen a trencar el concepte espai/temps amb un joc tan ingenu com efectiu: imaginar-se les coses. A partir del que els passa pel cap, a partir de l'observació d'un fet que el públic hagi pogut captar instants abans o a partir del que suggereix la posició del cos. el que aparentment sembla un concepte gris i poc atractiu es revela dinàmic i evident. Un cop entès el codi el joc agafa la velocitat del llamp. Avui presenten una sessió doble. A les 12 del migdia fan una sessió familiar (se suposa que amb un llenguatge més afí a la canalla); al vespre, repeteixen el seu quadre surrealista i rodó, que ja es va poder veure a la fira de Tàrraga.

BIG BOUNCE
Big Bouncers

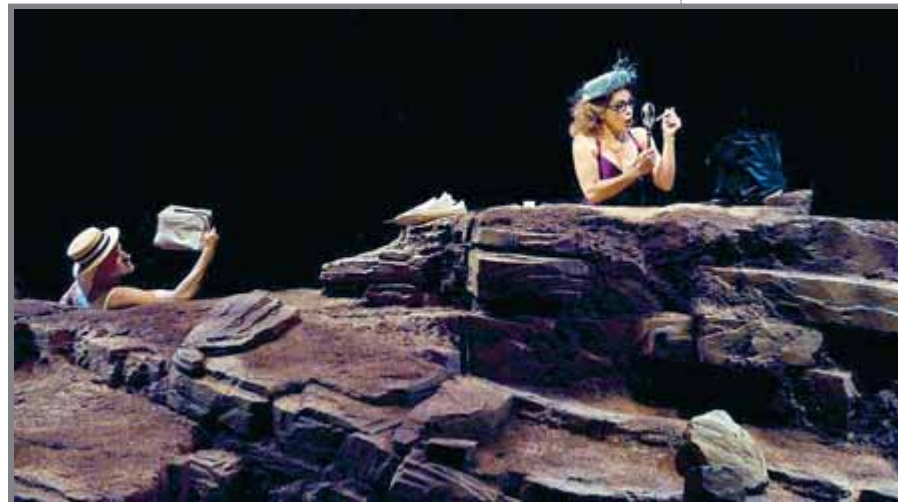
Direcció: Sergi Belbel
Intèrprets: Cecília Colacrai, Mireia de Querol, Anna Rubirola
Dia i lloc: Antic Teatre. Sessió a les 12 h i a les 20 h

EVA, la primera narració

Vilafranca esdevé l'epicentre de l'11a edició del Festival En Veu Alta, la mostra més gran d'espectacles basats en la narració oral organitzada a terres catalanes. La programació de l'EVA denguany està composta de 36 actes: 8 per a públic adult, 9 per a públic familiar i/o tots els públics, 3 propostes de formació, 11 sessions de lectures i 5 activitats complementàries com visites guiades a cases amb història pròpia, sessions d'improvisació i una xerrada per conèixer els continguts dels contes. Entre altres propostes que ofereix el festival, per a públic adult, destaca el nou apartat a l'EVA anomenat *Les entranyes de l'EVA*: un espai on s'exploraran històries vitals, verídiques, per part dels seus propis protagonistes.

FESTIVAL EVA

Dia i lloc: Fins al 14 de juny. A diversos espais de Vilafranca

De nou, Emma Vilarasau és Winnie

Emma Vilarasau és Winnie, aquella dona que Samuel Beckett va saber idear, amb una obsessió per fer els exercicis quotidians més imprescindibles. Però que en el seu estatus de dona que es va ensorrant, dia a dia, esdevenen moviments vitals per rescatar la seva dignitat. O el que en queda. El muntatge, dirigit per Sergi Belbel, permet a l'actriu desplegar uns matisos i remoure una necessitat de supervivència que redimeix en aquell espai desolat, apocalíptic.

DIES FELIÇOS
Samuel Beckett

Direcció: Sergi Belbel
Intèrprets: Emma Vilarasau i Òscar Molina
Dia i lloc: Al Lliure de Gràcia, fins al 21 de juny

21
CULTURA

07.06.2015
Pel Nepal
UN TROSSET
D'ÀNIMA PEL
NEPAL

L'espectacle solidari, dirigit per Xicu Masó i Martí Torras, pretén omplir el Lliure de cançons i paraules per ajudar 200 nens i nenes de l'orfenat més gran de Kàtmandu derruït pel terratrèmol i que ara estan repartits en diversos edificis i orfenats en condicions molt precàries.

Dia i lloc: Dilluns, 20.30 h al Lliure de Montjuïc

Vida o mort Un instant de la producció de *Dies felços* del Teatre Lliure estrenada l'any passat. ROS RIBAS

Teatre